

Komiteen vedrørende ILO og teknisk samarbejde m. v.: *Bjørn H. Olsen* som regeringsmedlem med *Nørager* som suppleant. *Lund* som medlem af arbejdsgivergruppen, senere afløst af *Tarp* og før dette tidspunkt med *Tarp* som suppleant.

Prøvelse af fuldmagter.

Ifølge konferencens forretningsorden skal indsigelser, som rejses mod beskikkelse af nogen af de delegerede ved konferencen, undersøges af komiteen til prøvelse af fuldmagter. Såfremt komiteen enstemmigt afviser en sådan indsigelse, er komiteens afgørelse endelig. Finder mindst et af komiteens medlemmer, at en indsigelse bør tages til følge, skal den endelige afgørelse træffes ved et plenarmøde af hele konferencen.

Til regeringsrepræsentant i fuldmagtskomiteen og formand for denne valgtes *Bernardo Zanetti*, Schweiz. Desuden valgtes *Sir George Pollock*, England, (arbejdsgivergruppen) og *Olaf Sunde*, Norge (fagforeningsgruppen).

Der var rejst indsigelser mod følgende delegeredes fuldmagter: den kinesiske delegation, fagforeningsdelegationerne fra Frankrig, Spanien, Portugal, Columbia, Vietnam og Grækenland. Endvidere mod den filippinske arbejdsgiverdelegerede og enkelte af hans rådgivere.

I samtlige tilfælde traf fuldmagtskomiteen en enstemmig beslutning om at forkaste de fremsatte indsigelser, og ingen af

disse klager kom derfor til debat eller afstemning i den samlede konference.

Klager fra delegerede over valg til komiteerne.

I 1959 gennemførte arbejdskonferencen en ændring i konferencens reglement. Denne ændring tog sigte på, at delegerede, der ikke af deres grupper var blevet indvalgt som stemmeberettigede medlemmer af konferencens komiteer, fik adgang til at klage til et nævn bestående af uafhængige personer. Dette nævn fik adgang til at tildele de klagende delegerede pladser som stemmeberettigede medlemmer af komiteerne, dog at nævnet højst kunne forøge antallet af stemmeberettigede medlemmer i hver enkelt komité med 2 i hver gruppe.

Denne klageadgang er ved arbejdskonferencerne siden 1959 blevet benyttet af arbejdsgiverrepræsentanter for Sovjetunionen og andre østeuropæiske lande samt Cuba, idet arbejdsgivergruppen ikke havde villet indvælge disse i komiteerne, og desuden af nogle østeuropæiske fagforeningsrepræsentanter.

Ved denne konference forelå der klager fra arbejdsgiverrepræsentanter fra flere østeuropæiske lande. Nævnet tog klagerne fra en række arbejdsgiverrepræsentanter til følge og udvidede antallet af stemmeberettigede arbejdsgiverrepræsentanter i 6 af konferencens komiteer med 1-2 delegerede.